

[Poul Møller.]

Ved behandlingen af denne del af lovgivningen vil det derfor være magtpåliggende for os, at vi helt ud finder frem til, hvordan staten skal støtte i overgangstiden, og at de midler, der frigøres, ikke anvendes til nye offentlige udgifter eller udlån, men anvendes til finansieringen af skattelettelser i forbindelse med gennemførelsen af skattereformen. Det er det også af hensyn til de pristalsmæssige virkninger af den huslejepolitik, der skal føres. Bortset fra ordføreren for flertallet i den kommunistiske gruppe, det ærede medlem hr. Fuglsang, der i dag skal pippe i takt med den russiske ørn, er der ingen i denne sal, som vil bestride huslejeforhøjelsernes nødvendighed. Menden konservative folketingsgruppe kan ikke indse det berettigede i, at de offentlige kasser skal have en ekstra indtægt, fordi man igennem adskillige år har ført en huslejepolitik, der var forfejlet, for så vidt som den ikke kunne holde. Vi må derfor modsætte os afgiften, men holde for, at de lejeforhøjelser, man kan enes om, kommer ejerne og lejerne — ejendommene og lejlighederne — til gode. Fra huslejelov til huslejelov har vi søgt at overbevise flertallet i det høje ting om, at det var nødvendigt at føre en mere liberal huslejepolitik, men socialdemokratiet var ikke til at trække til andet end små bitte forsigtige skridt. Nu er partiet pludselig mere dristigt, men det skyldes tilsyneladende alene, at det i de mange års forfejlede og rigoristiske restriktioner, som det stærkere end nogen andre har søgt at opretholde, pludselig har fundet et nyt skatteobjekt. Man vil nu tilstræbe en udledning, man vil bibringe lejerne et chok — som man siger i korridorerne her i huset — skønt man under valgkampen for 18 måneder siden ikke betænkte sig på at starte en ligefrem chokkampagne imod det konservative folkeparti, fordi det ærede medlem hr. Thestrup var gået ind for en gradvis frigørelse for huslejerestriktionerne. Det havde unægtelig klædt socialdemokratiet bedre, om det dengang havde holdt den tale, som den højtærede boligminister holdt her i tinget forleden.

Den højtærede boligminister vil altså nu udligne og nå frem til en fri huslejedannelse, og det kan vi principielt ikke have noget at indvende imod, men vi mener ikke, at

en sådan modsætning kan eller bør berettige det offentlige til at indskyde en prioritet i samtlige byejeendomme, som man nu foreslår det.

I sin åbningstale udtalte den højtærede statsminister sit ønske om et samarbejde med alle demokratiske partier i det høje ting. Hvis det ikke kun skal være skønne ord og talemåder, gangbare ved festlige lejligheder, så må det betyde, at regeringen også i denne sag vil gå ind i en forhandling med de demokratiske oppositionspartier og under denne forhandling ikke blot være villig til småændringer, men også til at tage et hensyn til de afgørende indvendinger, de principielle ønsker, oppositionen fremkommer med. Ellers er der ikke tale om et samarbejde, men om et diktat, og til et sådant lån er vi ikke vore stemmer.

Samarbejdsviljen, som regeringen har givet udtryk for, vil der også blive brug for ved behandlingen af det meget betydningsfulde spørgsmål om de forskellige markedsdannelser. I løbet af få måneder får unionen imellem de seks sin praktiske start; da indtræder de første toldnedsættelser imellem de seks lande, og da vil landene udenfor komme ind i den forskelsbehandling på det europæiske marked, som vi med frygt har set hen til. Jeg tror, at alle vi, der har været og er tilhængere af dannelsen af et europæisk frihandelsområde, er meget bekymrede for det tempo, der er lagt for dagen under disse forhandlinger. Dette er ikke sagt som en bebrejdelse mod den høje regering, for den har selvfølgelig ikke haft nogen afgørende indflydelse på tempoet. Men det kan nok knibe med at holde troen vedlige og styre tålmodigheden, her to måneder før fællesmarkedets lande starter deres indbyrdes toldnedsættelser.

Den højtærede udenrigsminister er i disse dage i Paris for at deltage i overvejelser vedrørende et frihandelsområde, hvori både de seks, Norden og Storbritannien kan finde deres plads. Som det formentlig er tilfældet i alle partier, er der også hos os forskellige ønsker i denne sag, men alle er vi enige om, at det lykkeligste ville være, om frihandelsområdet virkelig kan dannes, så vore to største markeder kan holdes sammen, og at dette kan ske uden diskrimination af vort landbrugs produkter, der spiller en så